

Illustrated by

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

1

Tôi đã yêu thầm trúc mã mười một năm rồi.

Mỗi lần tôi nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng, vô tình từ chối người khác của cậu ấy, lời tỏ tình vừa định ngỏ sẽ bị dập tắt phũ phàng.

"Cậu có định xông lên hay không? Đi hay không đi? Còn chần chừ nữa là trúc mã của cậu bị người ta hốt đó."

Nhỏ bạn thân nhìn tôi, trách tôi không biết cố gắng, còn tôi chỉ biết im lặng uống nước, không nói năng gì.

Thích Trần Thiệu là bởi vì tôi thấy sắc nảy lòng tham.

Hồi nhỏ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy đang nghịch nước ở ban công trước nhà.

Mặt trời chiếu sáng lên khuôn mặt cậu ấy.

Tôi nhìn thấy nụ cười khó chịu và miễn cưỡng của cậu ấy.

Nước rơi trên da tôi, rồi hoà tan trong trái tim tôi.

Mười năm qua, vì chưa từng nhìn thấy ai đẹp như vậy nên tôi đã thích cậu ấy.

Tất nhiên hôm đó cậu ấy đã bị đánh tơi tả. Tôi sống ở đối diện nhà Trần Thiệu nên có thể nghe thấy tiếng la hét của cậu ấy.

Tính tình ngang ngược, bướng bỉnh của Trần Thiệu rất nổi tiếng trong đám trẻ con chúng tôi. Vì vậy, tuy cậu ấy rất đẹp trai nhưng

cũng có nhiều bạn nữ không thích cậu ấy.

Tôi lại không giống vậy. Tôi vẫn luôn cố chấp thích cậu ấy mười một năm trời.

Thật ra, tôi từng dừng cảm một lần.

Năm mười bảy tuổi, tôi đã viết một bức thư tình.

Sau giờ học, tôi nán lại chỗ ngồi của Trần Thiệu rất lâu, nhưng đang định lấy thư ra thì bị một giọng nói cắt ngang.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Là Trần Thiệu.

Tôi giật mình hoảng hốt: "Không phải cậu đang đánh bóng rổ hả?"

Cậu ấy không phát hiện chuyện tôi định làm, có điều trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

"Tớ về đổi giày."

"Cậu lén lén lút lút trước bàn tớ làm gì? Không lẽ là..."

Cậu ấy sát lại gần tôi. Tôi lùi lại vài bước, căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ cả mồ hôi.

"Muốn ăn trộm album Châu Kiệt Luân của tớ à? Đây là bản đã ngưng phát hành, không còn trên thị trường đâu."

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

"Tớ nhìn thấy một con bọ trên bàn cậu nên muốn đuổi nó đi giúp cậu ấy mà."

Trần Thiệu hừ một tiếng rồi nghênh ngang ngồi xuống.

"Lần sau cậu nói dối thì làm ơn đừng đỏ mặt."

Tôi lật đật bỏ chạy.

Sau này mới nghe nói cậu ấy không thích thư tỏ tình. Cậu ấy nói rằng viết thư rất quê nên tôi đã cất lá thư đó vào ngăn kéo tủ, mãi mãi khóa ở đó.

Bạn cùng phòng muốn kéo tôi đến một bữa tiệc xem mắt vào cuối tuần nhưng bị tôi từ chối rồi.

Trước đây, tôi đã viết một cuốn tiểu thuyết về tình yêu đơn phương trúc mã và tuyên bố sẽ tỏ tình khi viết được một trăm nghìn chữ. Giờ độc giả đang hối thúc tôi nhanh ra chương mới, tôi thật sự không có thời gian.

"Ai da~ Đi xem trai đẹp đi mà, nghe nói hot boy Trần Thiệu cũng đi đấy!"

Bạn cùng phòng cứ lắc tay tôi. Tôi không chịu được nên đã đồng ý.

Tuyệt đối không phải vì Trần Thiệu đâu nhé!

Vì viết tiểu thuyết nên cuối tuần tôi thường ở trong ký túc xá. Tham gia vào loại hoạt động tụ tập nhiều người như thế này khiến toàn thân tôi cảm thấy khó chịu.

Tôi thu mình, rúc vào một góc, nhấp một ngụm đồ uống trên tay và quan sát xung quanh.

"Tìm gì vậy?" Nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, tôi bỗng giật mình.

Không biết từ lúc nào, Trần Thiệu đã xuất hiện bên cạnh tôi.

Cậu ấy hơi chống tay, nghiêng người về phía tôi.

Tôi phớt lờ cảm giác ngứa ngáy trong tai, cố tỏ ra bình tĩnh và trả lời:

"Tìm trai đẹp."

"Ở đây này."

Tôi không khỏi nghiêng đầu nhìn cậu ấy. Vẻ mặt cậu ấy như đang cười, ánh mắt nóng như thiêu như đốt.

Gần quá rồi.

Tôi không nhịn nổi, nhích ra ngoài.

"Làm người thì đừng quá tự mãn."

Cậu ấy cười khẽ một tiếng, đặt hai tay ra sau đầu, tư thế ngồi rất tùy tiện.

"Nhan sắc của ông đây nổi tiếng lắm đấy."

"Đó là do bọn họ nói thôi. "Tôi không nhịn nổi, phản bác cậu ấy.

Cậu ấy đột nhiên ngồi thẳng dậy và nhìn tôi chăm chăm:

"Vậy còn cậu?"

Bóng tối che khuất gương mặt cậu ấy, khiến tôi không cách nào nhìn rõ thần sắc lúc đó của cậu ấy.

Không biết có phải là do tôi gặp ảo giác không, nhưng ngữ điệu cậu ấy có vẻ căng thẳng, làm tôi nhớ lại khoảnh khắc nào đó trước đây.

Cậu ấy cúi đầu nhìn tôi và nói với giọng đùa giỡn: "Kiều Giai, cậu không thích tớ đấy chứ?"

Cuối cùng, tôi vẫn không trả lời câu hỏi của Trần Thiệu.

Giữa chừng, có mấy đàn em tới tìm, nhưng tôi chưa kịp mở miệng thì đã bị Trần Thiệu khuyên ngăn lôi đi.

"Mày nhất quyết muốn phương thức liên lạc của cô ấy à?"

"Mày có thấy ánh mắt đại ra của cô ấy không? Cô ấy vẫn còn là trẻ con, sao mày có thể xuống tay được hả?"

"Tao là ai á? Tao là anh trai cô ấy. Vậy đã đủ rõ ràng chưa?"

Cuối cùng, tôi không thể nhẫn nhịn được nữa:

"Trần Thiệu, cậu phát điên cái gì đó?"

"Nhìn thấy con trai là lại phát điên."

Chàng trai lơ đãng lắc nhẹ ly rượu trong tay.

"Có đi hay không? Cậu sắp say rồi."

Đầu óc tôi đờ đẫn, sau hai ba giây mới nhận ra sự giễu cợt trong lời nói của cậu ấy.

"Cậu nói ai say cơ? Tớ còn uống được cả đêm đấy!"

Giọng điệu thẹn quá hóa giận như một con nhím nhỏ xù lông.

Cậu ấy nhìn tôi, cười ra tiếng:

"Nhóc lừa đảo, mặt mày đỏ au rồi còn mạnh miệng."

Tôi lập tức sờ mặt, than thầm trong lòng.

Tại sao cứ mỗi lần nói dối là mặt tôi lại đỏ bừng vậy chứ?

Cuối cùng, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ủ rũ đi theo cậu ấy về trước.

Hai chúng tôi đứng ở ngoài cửa đợi xe. Gió đêm hè không hề lạnh, trái lại còn hơi mát mẻ.

Tôi nhìn mái tóc bị thổi rối tung của Trần Thiệu, suy nghĩ trong lòng mỗi lúc một bay xa.

Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

3

Sau khi về đến ký túc xá, tôi đã không còn tí sức nào nữa, chỉ kịp tắm rửa rồi ngủ một giấc đến khi trời sáng.

Hôm nay, tôi đã hẹn với nhỏ bạn thân sẽ cùng nhau đi đến thư viện thành phố. Tháng sáu năm nay, cô ấy thiếu mấy điểm nữa là đạt trình độ tiếng Anh cấp bốn, đang chuẩn bị thi lần thứ hai, còn tôi thì dĩ nhiên là vẫn đang khốn khổ viết chương mới cho cuốn tiểu thuyết của mình.

Quần quai với đồng chữ hồi lâu, tôi dùng ngôn ngữ đẹp để tô vẽ câu chuyện có thật này.

Nhấp vào nút đăng, tôi tựa đầu vào lưng ghế, hai tay lên xuống theo nhịp thở.

Cuối cùng cũng cập nhật xong rồi.

Nếu hỏi tôi tại sao lại viết quyển tiểu thuyết này thì viết bài này chỉ là hứng thú nhất thời của tôi, lúc đầu tôi không nghĩ sẽ có người đọc loại văn chương rác rưởi nhạt thếch này của mình.

Nhưng không ngờ lại có nhiều người đồng cảm với tôi đến vậy, dưới phần bình luận ngập tràn những lời cay đắng khi yêu đơn phương.

Dần dần tôi cũng không đăng tùy ý nữa, mà bắt đầu cố định một tuần sẽ cập nhật một chút. Cho những người yêu đơn phương một nền tảng để tâm sự, cũng như muốn xem chuyện của chúng tôi dưới góc nhìn của người khác như thế nào.

Theo thói quen, tôi mở khung chat với Trần Thiệu ra trước mắt.

Lần gần nhất nói chuyện là bốn ngày trước.

Yêu đơn phương là cảm giác gì?

Là khi người nổi bật nhất lớp chọc cả lớp cười, nhưng tôi vô thức lấy hai tay ôm đầu lén lút nhìn cậu ấy từ xa, sợ người khác phát hiện tôi đang tham lam ngắm nhìn nụ cười của cậu ấy.

Là tình yêu trong quyển nhật ký không bao giờ nói ra được.

Là khi cố tỏ ra thoải mái trò chuyện với nhau nhưng nội tâm lại muốn biết được mức độ chắc chắn.

Là khi vô tình chạm mắt nhau liền bình tĩnh quay đi, che giấu trái tim đang đập loạn của mình.

Là khi giáo viên đọc tên cậu ấy nhưng bạn ngẩng đầu còn nhanh hơn cậu ấy.

Là khi năm cuối cấp ba, nghe thấy nguyện vọng của cậu ấy bèn cố gắng học tập chăm chỉ cả một năm, chỉ để có thể vào cùng một trường đại học với cậu ấy.

Khi học cấp ba, tôi có thể lấy việc cậu ấy đang tập trung học hành ra để an ủi bản thân rằng cậu ấy sẽ không yêu yêu đương. Nhưng bây giờ, tôi biết rằng bản thân đã không còn lý do gì để tự an ủi nữa rồi.

Chỉ cần một ngày không biết tin tức của cậu ấy, tôi sẽ sợ hãi.

Sợ cậu ấy sẽ nhận lời tỏ tình của người khác vào lúc này.

Bản thân mình hèn nhát lại không cho người khác dũng cảm.

Tôi mỉm cười tự chế giễu.

Kiều Giai, mà đúng là hèn hạ.

Mặt trời mùa hè luôn lưu luyến nhân gian, đến sáu bảy giờ tối vẫn không nỡ lặn xuống chân trời.

Sau khi ăn tối xong, bạn thân tôi - Lại Tiểu Đồng miệng ngậm túi sữa, tay trái cầm điện thoại, tay phải cầm que kem, nói vu vơ: "Món cậu mê nhất nè."

Tôi lập tức xé bao bì ra liếm vài cái, thờ dài một tiếng.

Mùa hè không có kem, làm sao sống nổi đây.

"Sao cậu giống chó vậy?"

Lại Tiểu Đồng ném cho tôi một cái nhìn chán ghét, lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi xe rồi dùng tay còn lại cầm hộp sữa.

Tôi không trả lời vội mà cắn mạnh một miếng kem, đảo quanh trong miệng.

Cảm giác mát lạnh sáng khoái.

"Thỉnh thoảng, tớ nghĩ cậu thật sự là chó, hết mực trung thành với bạn bè. Mặt mũi trông cũng đáng yêu, ngoại trừ việc thích ru rú ở nhà."

Tôi nhin không nổi lờm cậu ấy một cái, nói: "Tớ đang không rõ là cậu đang khen tớ hay đang chế giễu tớ luôn đấy."

"Cậu đã hai mươi tuổi rồi mà vẫn còn độc thân."

Bạn thân thân nhiên dứt điện thoại vào túi quần, vòng tay qua ôm cổ tôi, âm thanh giảm thấp xuống vài phần: "Cậu với Trần Thiệu khi nào mới thành đôi đây? Tớ đợi từ cấp hai lên đến đại học rồi mà cậu vẫn còn yêu đơn phương, quá mức rồi đó."

Nghe cậu ấy nhắc đến Trần Thiệu, tôi lại không nhin nổi buồn bã.

"Cậu không hiểu, nếu tỏ tình thất bại thì ngay cả bạn bè cùng không làm được nữa."

"Đủ rồi, đủ rồi. Cậu nói câu này n lần rồi đấy."

Lại Tiểu Đồng nhanh tay nhanh mắt bịt chặt miệng tôi, thốt lên câu "Lại nữa" với biểu cảm bất lực.

"Thích không nhất định cứ phải có được, giống như cậu thích các ngôi sao, cậu có thể có được chúng không? Cậu luôn nói với bọn tớ rằng cậu thích sao, đúng không? Đây có xem là biểu đạt tấm lòng không? Nếu như bắt buộc phải nói, thì khả năng Trần Thiệu thích cậu cũng không phải là không có mà. Tính ra thì trong số mấy người bạn thân í ỏi của chúng ta, chỉ có hai người các cậu là vẫn luôn độc thân."

"Cứ thẳng thắn nói ra đi, thất bại thì coi như đặt dấu chấm hết. Đừng tiếp tục lãng phí thanh xuân của mình nữa, con người đâu thể tự treo cổ mình lên một cái cây rồi chờ chết được. Nếu thành công, ày~ vậy tốt rồi, đôi bên tiến tới luôn."

"Có nghe thấy không, cún con?"

Lại Tiểu Đồng vỗ vỗ mặt tôi, chọt cảm thấy hơi ẩm và ướt.

Vừa nhìn lên liền thấy tôi đã khóc:

"Oa~~"

"Đồng Đồng, tớ yêu cậu!!!"

Luôn luôn suy nghĩ cho tôi.

Lại Tiểu Đồng lập tức buông tay: "Dừng!"

"Sao vẫn còn dễ cảm động như vậy? Như này không giống chó nữa, mà là mèo rồi, kem cũng chảy cả rồi."

Sau khi lên xe, chúng tôi vẫn nhốn nháo như vậy cho đến khi về đến trường học trên thành phố.

Nghe nói trường mình và học viện bên cạnh có trận giao hữu bóng rổ, bạn cùng phòng sợ cô đơn nên nhất quyết muốn kéo tôi đi cùng.

"Trần Thiệu đấu với Tiêu Phàm Hy, hai anh đẹp trai làm đối thủ của nhau, sức lực cũng ngang ngửa nhau, tính giải trí cực kỳ cao! Tui hóng cao nhân viết truyện cho tui hít!!!"

Vừa hay Trần Thiệu hỏi tôi có tới không nên tôi đã đồng ý rồi.

Sân đấu hơi đông đúc, nguyên nhân đại khái chắc là do mọi người đều thích ngắm trai đẹp.

Kỹ năng chơi bóng rổ tuyệt đỉnh của Trần Thiệu không phải là năng khiếu bẩm sinh, mà là do cậu ấy luyện tập chăm chỉ. Hồi còn học tiểu học, từ sau lần bị tôi nhìn thấy ném mười quả chỉ vào một quả, cậu ấy vẫn luôn cố gắng luyện tập. Đến giờ tôi vẫn rất nhớ rõ dáng vẻ ngại ngùng của cậu ấy lúc đó.

"Cậu cược ai thắng?"

"Đương nhiên là Trần Triệu chồng tở rồi. Năng lực đỉnh khỏi nói!"

"Tiêu Phàm Hy không đẹp trai hả? Năng lực cũng không tồi mà."

"Tở chung tình, cậu hiểu không?"

Nhìn thấy hai cô gái đang tranh luận trước mặt, tôi hơi chạnh lòng nhưng cũng rất ngưỡng mộ.

Tôi còn chưa từng gọi tên Trần Thiệu thân mật và táo bạo như vậy.

Không biết có phải cảm giác của tôi sai không, nhưng mỗi lần ra sân khấu, Trần Thiệu đều hướng về phía khán giả tìm gì đó.

Dáng người cường tráng, khuôn mặt điển trai tỏa nắng và những đường cong tuyệt mỹ mà cậu ấy tùy ý tạo ra, tất cả đều khiến các cô gái rung động la hét.

Cảm giác thật quen thuộc. Như thể trong một trận đấu bóng rổ, chúng ta có thể quay trở lại khoảng thời gian cấp ba tươi đẹp.

Lúc học cấp ba, thành tích cậu ấy tốt lại chơi thể thao giỏi, sẽ luôn có các bạn nữ đứng trước cửa lớp lén lút nhìn cậu ấy. Tặng thư tình cũng có mà tặng bánh kẹo cũng có, người muốn xin phương thức liên hệ của cậu ấy cũng có rất nhiều. Sau này nghe nói cậu ấy thích Châu Kiệt Luân, rất nhiều người đã gửi thư yêu cầu đài truyền hình phát nhạc Châu Kiệt Luân.

Đó là một chàng trai rất rực rỡ.

Tôi thần thờ nhìn những người trên sân. Cuối cùng, đội Trần Thiệu nhỉnh hơn một chút và giành được chiến thắng. Cuối trận, hai đội ôm nhau.

Tôi nhìn nụ cười đắc thắng của cậu ấy mà trái tim đập loạn xạ.

Thật sự rất dễ khiến người khác rung động.

Vừa chuẩn bị rời đi thì điện thoại của tôi rung lên.

Là tin nhắn của Trần Thiệu.

"Cậu đến chưa vậy?"

Tôi lập tức trả lời: "Chuẩn bị về rồi."

"Chậc, anh đây đánh bóng đẹp như vậy mà lại không đến đưa nước?"

"Phụt." Tôi nhin không nổi cười thành tiếng, giọng điệu đắc ý này giống như là đang nói chuyện trực tiếp vậy.

Tôi vừa định bước xuống, nhưng lại nhìn thấy một bóng người duyên dáng chạy về phía Trần Thiệu.

Giây phút đó, tôi cảm giác như máu khắp cơ thể đang đông đặc lại.

"Cô cũng xứng thích cậu ấy à?"

"Cũng không soi gương tự nhìn lại bản thân?"

"Sớm muộn gì Trần Thiệu cũng sẽ ở bên cạnh tôi!"

"Dù cô có đuổi cũng không thể đuổi kịp cậu ấy đâu!"

4

Những lời cay nghiệt từ quá khứ cứ lớn vồn trong đầu tôi. Kí ức đau thương ủa về, tôi chợt không đủ can đảm để bước xuống dưới nữa.

Tôi đã từng nghĩ đó chỉ là lời nói mà thôi, lực sát thương chắc chắn sẽ thấp hơn so với tổn thương về cơ thể. Nhưng khi thật sự trải nghiệm nó, bạn mới biết rằng những cuộc tấn công bằng lời nói còn dã man hơn những vết thương thực sự về thể chất.

Triệu Dao từng làm bạn cùng bàn của tôi một khoảng thời gian.

Tại sao lại là một khoảng thời gian ư?

Bởi vì, suýt nữa thì tôi đã bị cô ta hủy hoại rồi.

Tôi cho rằng Triệu Dao là người có nhiều mâu thuẫn nhất.

Cô ta luôn hỏi thăm tôi với nụ cười ngọt ngào trên môi.

Cô ta thường hay chia sẻ đồ ăn ngon và những chuyện thú vị với tôi.

Cô ta sẽ nói xấu tôi với những người khác.

Khi cả hai chúng tôi đều mắc lỗi sai, cô ta sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi.

Cô ta sẽ cười chê tôi xấu xí khi tôi khó khăn lắm mới sửa soạn được cách ăn mặc.

Điều khiến tôi khó buông bỏ tình bạn này là cô ta luôn biết hối lỗi đúng lúc, dùng giọng điệu ngọt ngào thường ngày giả vờ hạ thấp thái độ của bản thân, đến xin lỗi tôi.

Tôi không thích thảo luận về người khác ở trước mặt bạn thân. Vì vậy, xung đột giữa tôi và Triệu Dao rất ít khi bị Trần Thiệu và bạn thân của tôi biết được.

Tôi từng nghĩ chỉ cần tôi nhịn, chỉ cần tôi chân thành hơn chút nữa, tôi và người bạn cùng bàn này sẽ có thể trở thành bạn tốt.

Nhưng thực tế là cô ta không cần.

Bạn của cô ta có rất nhiều, còn tôi chỉ là bệ đỡ để cô ta tiếp cận Trần Thiệu mà thôi.

Cô ta biết quan hệ của tôi và Trần Thiệu rất tốt, cũng biết rõ tôi thích Trần Thiệu.

Tình bạn của chúng tôi hoàn toàn chấm dứt khi cô ta ngang nhiên coi thường và xúc phạm tình yêu đơn phương của tôi.

Chúng tôi tách ra một thời gian, có một số người trong lớp lan truyền rằng tôi là một con nhỏ chảnh chọe.

Nhưng không hiểu tại sao, không bao lâu sau những lời nói này càng ngày càng ít đi.

Tôi gửi một đoạn tin nhắn qua wechat cho Trần Thiệu, nói rõ với cậu ấy tôi có việc không thể đi tìm cậu ấy, rồi ngưng ngưng rời đi.

Trần Thiệu gửi cho tôi mấy tin nhắn liền nhưng tôi đều không xem.

Đến tối, tôi vùi đầu vào gối.

Nhìn thấy người mình ghét và người mình thích đứng cạnh nhau, thật sự rất buồn.

Có thể kêu Trần Thiệu cách xa cô ta một chút không vậy?

Tôi lăn qua lăn lại trên giường vài vòng.

Đột nhiên, tôi phát hiện mình không có tư cách gì để yêu cầu cậu ấy.

Đã qua mấy ngày, Trần Thiệu thấy tôi vẫn chưa trả lời tin nhắn của cậu ấy nên trực tiếp đến chặn đường tôi.

Vừa kết thúc tiết học cuối cùng.

Tôi nhìn chàng trai đứng ngược sáng cách đó không xa, tim đập loạn như muốn rớt ra ngoài.

Dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, đường nét quai hàm rất rõ ràng, một đôi mắt đào hoa đang nhìn chăm chăm vào màn hình, lông mày hơi nhíu lại.

Đẹp đến mức thu hút mọi ánh nhìn.

Xung quanh không ít người nhận ra cậu ấy. Có người dừng lại để ngắm, có người thì nhìn qua vài cái rồi đi.

Nhưng mà tôi nhìn dáng vẻ đó của cậu ấy...

Ừm, nếu không ngoài ý muốn thì có vẻ cậu ấy tức giận rồi.

Để giữ mạng, tôi định lén lút rời đi, lại phát hiện Trần Thiệu ngẩng đầu lên như cảm nhận được gì đó.

Toi rồi, chạm mắt nhau rồi!

Tôi vất chân lên cổ muốn chạy nhanh nhất có thể, nhưng Trần Thiệu mới bước hai ba bước đã đuổi kịp và nắm lấy cổ tay tôi.

"Muốn chạy?" Chàng trai hơi nghiêng chặt răng.

"Anh à, có thể nào đổi địa điểm không, nhiều người đang nhìn lắm!!!"

Để giữ gìn thể diện của mình, tôi chỉ còn cách nắm tay Trần Thiệu cùng nhau chạy.

Để đền bù cho cậu ấy, tôi phải tự bỏ tiền túi ra mời cậu ấy một bữa tối. Nhìn cậu ấy ăn thả cửa để trả thù mà tôi đau lòng, dám nghĩ nhưng không dám nói ra.

"Mấy ngày rồi? Nhìn thấy tin nhắn không trả lời lại? Tại sao tớ không nghe nói tay cậu bị tật với mắt cậu bị mù nhỉ?"

Trần Thiệu càng nói càng tức giận, suýt chút nữa đã dùng hai tay mở mí mắt của tôi ra để nhìn kỹ hơn.

Tôi lập tức đứng dậy rót nước cho cậu ấy:

"Đại ca đừng tức giận nữa, uống nước hạ hỏa trước đi."

Không trả lời tin nhắn thật sự là lỗi của tôi. Dù có ghét Triệu Dao đến mấy đi chăng nữa, tôi cũng không thể chuyển sự tức giận của mình lên người Trần Thiệu được.

"Đưa chai nước khó vậy à? Cậu không biết chứ có bao nhiêu cô gái giành nhau muốn đưa nước cho tớ đấy..." Nói đến cuối cùng, cậu ấy hình như hơi tủi thân.

Nhưng không hiểu sao, tôi thấy có vẻ hơi khoa trương.

Tôi dùng lực không mạnh không nhẹ vỗ lên bàn:

"Trần Thiệu! Tuy rằng mặt mũi cậu trông cũng khá, nhưng xin cậu đừng có tự mãn như vậy. Đưa nước thì phải xem tâm trạng của tớ, tớ cũng không phải là gì của cậu, dựa vào đâu mà yêu cầu tớ?"

Người đơn phương cũng không hèn mọn đâu nhé!

Ánh mắt Trần Thiệu tối sầm lại.

Nhưng tôi đã nhanh chóng đổi chủ đề: "Nghỉ hè cậu có về nhà không?"

"Cậu về không?" Trần Thiệu uống một ngụm nước, sau đó dùng tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mẹ tớ ngỏ ý muốn tớ hộ tống cậu một chuyến." Tôi mặt dày chậm chậm nói ra câu này.

"Ồ."

Trần Thiệu cười, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lười nhác lên tiếng: "Tớ nghĩ chắc vì dì lo cô gái bé nhỏ như cậu lại đi quá trạm nên muốn cậu tới cầu xin tớ về chung chứ gì?"

Nhìn cậu ấy vạch trần lịch sử đen tối của tôi một cách không thương tiếc, tôi sớm đã từ bỏ phản kháng rồi.

Hồi đó, vì ngủ quên rồi đi quá trạm nên tôi đã bị một số người hàng xóm ở quê nhà trêu chọc rất lâu. Trong đó, Trần Thiệu là người đùa dai nhất.

"Nếu không phải tại Đồng Đồng không về, tớ thèm hỏi cậu à?"

"Xem tình hình đã, cậu làm tớ hài lòng thì tớ sẽ đồng ý."

Cậu ấy đưa đĩa cho tôi, bắt đầu ăn món bún ốc nóng hổi mà phục vụ vừa mang lên.

Không sai, cả hai chúng tôi đều là fan của món bún ốc.

Kể từ lúc gia đình cậu ấy trở về sau chuyến đi du lịch ở Liễu Châu, Quảng Tây thì ngày nào cậu ấy cũng làm loạn đòi ăn bún ốc, đồng thời cũng điên cuồng giới thiệu ở trước mặt nhóm bạn thân tại tôi.

Mỗi lần ăn xong, chúng tôi theo thói quen uống một chai coca.

Chúng tôi rảnh rỗi đi dạo trên đường, nói về hồi còn nhỏ và tuổi trẻ non nớt của chúng tôi.

"Cậu đoán xem lần đầu tớ gặp cậu là khi nào?" Cậu ấy đột nhiên hỏi tôi một câu.

Tôi giả vờ suy nghĩ vài phút, rồi chậm rãi nói:

"Lúc cậu đang nghịch nước trên ban công hả?"

Cậu ấy lắc đầu: "Không phải."

Cái gì?

Tôi thật sự có hơi ngạc nhiên vì điều này.

Nhưng cậu ấy cũng không nói rõ cụ thể là lúc nào. Tôi không khỏi nghĩ rằng có lẽ cậu ấy thậm chí còn không nhớ được người lúc đó là tôi.

Tôi quá đề cao bản thân rồi...

"Cậu có thói quen viết tiểu thuyết không?"

Trái tim như tôi ngừng đập.

Toi rồi, không phải bị phát hiện rồi chứ?

"Không... Không có, sao vậy?"

Cậu ấy nhìn tôi một cái đầy ẩn ý, rồi nói: "Không, tớ nghĩ trước đây cậu viết văn hay như vậy thì cũng sẽ viết tiểu thuyết, vừa hay giúp bạn tớ hỏi thăm chút."

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, may mà chưa bị phát hiện.

Chương 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

5

Từ sau bữa ăn tối hôm đó, mối quan hệ giữa tôi và Trần Thiệu đã dịu hơn. Nhưng những lúc tôi có thể nhìn thấy Trần Thiệu thì luôn có Triệu Dao đứng bên cạnh.

Triệu Dao thích Trần Thiệu là điều mà lúc học cấp ba tất cả các bạn học đều biết, vì cô ta thể hiện quá phô trương.

Chủ động hỏi wechat, trực tiếp tỏ tình, tặng hoa, tặng socola vào lễ tình nhân, thậm chí còn từng viết vài lá thư.

Cô ta trông rất xinh xắn, thuộc phong cách yêu kiều như Lâm Đại Ngọc, đến tôi còn thấy thương.

Lúc đó cả lớp đều đang hú hét, có người còn cược rằng Trần Thiệu nhất định sẽ đồng ý.

Nhưng mà Trần Thiệu đã dứt khoát từ chối cô ta, còn biểu thị cấp ba sẽ không yêu đương.

Không ngờ cô ta kiên trì như vậy, theo đuổi đến cả đại học.

Không thể không thừa nhận, tôi rất khâm phục dũng khí theo đuổi tình yêu của cô ta.

Không giống tôi, chỉ có thể âm thầm viết một bài văn để tự cổ vũ mình.

Nhưng cũng giống như lời cô ta nói vậy: "Từ chối thì làm sao? Dù gì hiện giờ cậu ấy cũng chưa yêu ai, tôi theo đuổi cậu ấy cũng đâu có phạm pháp."

"Hơn nữa, nước chảy đá mòn, sỏi bước ngàn dặm; tôi theo đuổi đến đại học, cậu ấy nhất định sẽ đồng ý."

Tôi đọc văn của mình, thầm tự nhủ: "Nhanh đến một trăm nghìn chữ đi."

Nếu còn không tỏ tình, sợ rằng không còn cơ hội nữa mất.

Vì Triệu Dao thường xuyên xuất hiện bên cạnh Trần Thiệu nên không tránh khỏi việc có người nghi ngờ thân phận của cô ta.

Những người biết tôi và Trần Thiệu quen nhau từ nhỏ đều hỏi tôi:

"Trúc mã của cậu bỏ rơi cậu rồi à?"

"Chẳng lẽ thanh mai không đấu lại người dùng dùng xuất hiện sao?"

"Ai nói Trần Thiệu là của Kiều Giai vậy? Nếu có thể thì họ đã ở bên nhau từ lâu rồi, rõ ràng hai người này mới là một cặp."

"Mấy cậu đừng nói linh tinh nữa. Kiều Giai và Trần Thiệu chỉ là bạn bè mà thôi."

Tôi miễn cưỡng bày ra nụ cười mà bản thân cho là tự nhiên nhất, trêu cợt nói: "Ớt cũng đâu phải fan ruột của cậu ấy, làm sao biết được tình hình của cậu ấy chứ, ha ha."

Tiếp sau đó, có tin tức truyền đến rằng ai đó đã nhìn thấy Trần Thiệu và Triệu Dao cãi nhau, mấy ngày sau thì không thấy Triệu Dao xuất hiện bên cạnh Trần Thiệu nữa.

Tôi mở giao diện trò chuyện mấy lần, rất muốn hỏi giữa cậu ấy và Triệu Dao đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không có dũng khí gõ chữ.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Triệu Dao chính thức đứng trước mặt tôi lần nữa tại một buổi họp lớp cấp ba. Trước khi đi, tôi không hề biết Triệu Dao cũng sẽ đến.

Bởi vì hồi cấp ba cô ta đã chuyển trường nên theo lý mà nói, bữa tiệc này không liên quan gì đến cô ta.

Cũng có một số bạn học nghĩ giống tôi, tò mò nói vài câu.

Để không làm bầu không khí trở nên ngưng ngưng, các bạn học thời cấp ba vội giải thích: "Tớ tự ý mời tới đấy, ha ha. Dù sao thì Triệu Dao cũng từng học cùng lớp với chúng ta một năm, đều là bạn bè cả mà, đều là bạn bè nhỉ?"

"Tôi thấy trái tim người ta chưa chắc đặt ở đây đâu. Lúc lớp tổ chức ngắm trăng còn nói bóng nói gió rằng mặt trời không dịu dàng bằng mặt trăng đó." Có người cố tình không nhân nhượng nói.

Lúc trước có người nói Triệu Dao bị ở lại lớp năm cuối cấp ba, thế này xem ra là thật rồi.

Tôi thấy mặt Triệu Dao tái nhợt hẳn lại, trong lòng tự nhiên hơi há hê.

Thấy tình địch bị ức hiếp, ai lại không vui vẻ chứ?

Cuối cùng, lớp trưởng đứng ra khuấy động bầu không khí, xoa tan sự việc này.

Không hiểu sao tôi lại muốn xem thử biểu tình của Trần Thiệu, vừa ngẩng đầu liền phát hiện cậu ấy đang nhìn về phía tôi.

Tôi hơi tự cao nghĩ: Có phải cậu ấy đang nhìn mình không?

Tôi chỉ ngẩng đầu một cái rồi lập tức cúi xuống.

Tại sao lại có người luôn có ánh mắt lấp lánh như vậy chứ? Hơn nữa, còn là mắt đào hoa.

Thâm tình như vậy ai mà đỡ nổi!!!

Thấy cậu ấy không hề quan tâm Triệu Dao, tôi yên tâm rồi.

Một đám người đúng là ồn ào nhốn nháo. Dù gì trước đây cũng từng chơi với nhau hai năm; hơn nữa, có một số người thật sự không đến được, có thể đến đủ một bàn đầy người thế này đã là không dễ rồi.

Một số người uống say rồi, bắt đầu hoài niệm những chuyện cũ:

"Để tớ nói vài câu. Không ngờ đã hai năm trôi qua rồi, Trần Thiệu vẫn còn đẹp trai như vậy." Lớp trưởng đứng dậy, cầm lấy ly rượu hướng về phía Trần Thiệu: "Không biết bạn học Trần đã có người trong lòng chưa ta, em gái tôi ngày ngày kêu gào đòi gả cho cậu đó."

Em gái lớp trưởng là học sinh tiểu học. Có một lần tới họp phụ huynh, bởi vì vẻ ngoài dễ thương nên cô bé được rất nhiều bạn trong lớp yêu thích, nhưng người cô bé thích nhất chính là Trần Thiệu.

Không có lý do khác, chỉ đơn giản là thích trai đẹp thôi.

Những người có mặt ở đó cười phá lên.

Trần Thiệu đáp lễ, uống một ngụm rượu: "Lần sau sẽ tìm em gái chơi."

Không trực tiếp trả lời có phải có người mình thích rồi không.

Tôi không biết là nên vui hay buồn.

Sau đó, mọi người bắt đầu chơi trò thật hay thách.

Vòng đầu, người bị trừng phạt là một người bạn cùng lớp mà tôi không quen thân. Cậu ấy chọn nói thật lòng.

"Hồi cấp ba có từng rung động với bạn nữ nào không?"

"Cậu ấy dừng lại một chút, rồi cười nói: "Có, là Kiều Giai."

Tôi đang ăn dưa hấu thì đột nhiên bị ghen.

Có người bắt đầu la hét.

"Không phải chứ? Giờ mới tỏ tình."

Cậu ấy nhìn tôi rồi cười, đôi mắt rất trong sáng, không đáp lại những lời chế giễu của những người khác, chỉ trả lời xong rồi ngồi xuống.

Thấy cậu ấy không trả lời, mọi người liền chuyển ánh nhìn về phía tôi: "Kiều Giai không nói vài câu à?"

Nghệt thờ!!! Làm sao lại xuất hiện tình huống chết chóc như vậy?

Tôi dờ khóc dờ cười.

Đột nhiên được tỏ tình, nên trả lời thế nào đây?

"Ngớ ngẩn..."

"Á!!!" một bạn nam kêu lên.

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!" Người phục vụ vội cúi đầu xin lỗi.

Hóa ra, vừa rồi khi rót nước trái cây, người phục vụ đã vô tình làm đổ một cốc nước nóng.

Tất cả mọi người đã bị thu hút ánh nhìn, bắt đầu quan tâm xem anh ta có sao không.

Cũng không ai còn để ý câu trả lời của tôi nữa.

Tôi vừa định thở phào nhẹ nhõm đã phát hiện Trần Thiệu đang nhìn tôi.

Dường như có chút cảm xúc dâng trào trong ánh mắt.

Sau đó chơi thêm vài vòng, nhưng cái chai không hề quay trúng tôi.

Ngược lại, một số người đã làm rất nhiều trò mạo hiểm và nói ra không ít sự thật.

Không có gì khác ngoài một số câu hỏi thô tục và sai khiến.

Tôi buồn chán ngồi nghịch tay, đột nhiên cái chai quay về phía tôi.

Tôi hơi ngơ ngác nhìn cái chai.

"Trước khi vào đại học, Kiều Giai có mối tình đầu không?" Người ngồi đối diện tôi hỏi.

Tôi hơi mừng thầm, không có ai bắt tôi phải đáp lại lời lời tỏ tình của người khác.

"Cậu hỏi cái kiểu gì vậy? Chắc chắn là không có rồi!" Có người trách cậu ấy đặt câu hỏi quá dễ.

Tôi không lập tức phản bác.

Người trách móc đột nhiên ngưng bật.

"Có." Tôi trả lời.

Người đầu tiên tôi thích... Xem như là mối tình đầu của tôi đi?

"Không phải chứ? Cỡ mấy học tập như Kiều Giai mà cũng có mối tình đầu á? À, tớ không có ý gì đâu." Có người ngạc nhiên nói.

Tôi mỉm cười biểu thị không sao đâu.

Mà Trần Thiệu cũng bày ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi.

Rõ ràng cậu ấy chết lặng rồi.

Cuối cùng mọi người cũng chơi mệt rồi, đã đến lúc kết thúc.

"Chuyện là...Thiệu, tớ về một mình thì hơi nguy hiểm, cậu đưa tớ về một đoạn được không?" Triệu Dao đột nhiên lên tiếng, tinh nghịch chớp chớp mắt, trông rất đáng yêu.

Có người nhìn thấu tâm tư của cô ta, cũng nhiệt tình nói giúp.

"Mỹ nhân đã chủ động rồi, Trần Thiệu làm vệ sĩ cho người đẹp đi."

Tôi nhìn không nói, âm thầm trợn trắng mắt.

Vừa rồi có rất nhiều người muốn đưa cô ta về, nhưng cô ta lại nhất quyết muốn nhờ Trần Thiệu.

"Tôi đi vệ sinh một chút."

Trần Thiệu không đồng ý cũng không từ chối, chỉ vút lại một câu rồi rời đi.

Tôi hiểu Trần Thiệu như vậy nên tất nhiên biết là cậu ấy muốn trốn.

Bất luận cậu ấy nói gì, Triệu Dao vẫn sẽ vác cái mặt dày bám theo cậu ấy. Chuyện này thì hồi cấp ba tôi đã chứng kiến rồi.

Triệu Dao giờ vẫn còn nghĩ cậu ấy đi vệ sinh xong sẽ quay lại tìm cô ta nên vẫn ngồi ngoan ngoãn trên ghế đợi cậu ấy.

Đúng là xinh đẹp, nhưng hơi ngốc nghếch.

Tôi đứng dậy, phớt lờ ánh mắt đặc ý của Triệu Dao, đi ra khỏi nhà hàng.

Trong khi chờ xe buýt trên con đường cách nhà hàng không xa, tôi suy nghĩ, vẫn thấy nên gửi cho cô ta một tin nhắn.

"Cậu ấy sẽ không quay lại đâu."

Vừa gửi xong, đột nhiên có một bạn nam đứng bên cạnh tôi.

Tôi bị dọa điếng người. Nhìn vào mắt cậu ấy, tôi phát hiện đó là chàng trai đã tỏ tình với mình trên bàn ăn.

Cậu ấy thấy tôi chú ý nên bắt đầu giới thiệu bản thân.

"Xin chào, tớ là Lư Vân Minh, không biết cậu có còn nhớ tớ không?"

Tôi khẽ gật đầu: "Không nhớ rõ lắm."

Cậu ấy lại cười, nói: "Tớ biết cậu không nhớ tớ. Nhưng mà không sao, cậu có thể cho tớ một cơ hội để làm bạn bè không?"

Cậu ấy vẫy vẫy chiếc điện thoại trong tay, tỏ vẻ muốn kết bạn wechat với tôi.

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy trực tiếp từ chối như vậy sẽ khiến cả hai đều ngượng ngùng, chỉ đành đồng ý.

"Được thôi."

Đã thêm bạn bè.

Giọng điệu của cậu ấy dường như tươi sáng hơn.

"Có cần tớ đưa cậu về không?"

Tôi lắc lắc đầu: "Không cần đâu, tôi gọi xe rồi."

Nghe câu trả lời của tôi, cậu ấy chỉ có thể gật đầu nhưng không có ý định rời đi, có lẽ là muốn nhìn tôi an toàn bước lên xe.

Nhưng tôi hơi ngại khi ở một mình với những người mà tôi không biết rõ. Tôi dè dặt nói: "Hay là cậu cứ về trước đi? Tôi không quen

lắm."

Cậu ấy chợt nhận ra, mỉm cười dịu dàng nói: "Ngại quá, không nghĩ tới cảm nhận của cậu. Tớ chỉ sợ ở đây vắng vẻ, có ai đó sẽ quấy rối cậu."

"Không sao, không sao. Tôi ở một mình được mà, hay là cậu cứ đi trước đi?" Tôi dứt khoát cự tuyệt.

Còn không đi nữa thì sẽ ngại ch.ế.t mất!!!

Cậu ta thấy tôi kiên quyết như vậy, chỉ đành rời đi trước.

Lư Vân Minh vừa đi, Trần Thiệu đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

"Không sao, không sao, tôi ở một mình được mà~" Cậu ấy nói một cách quái dị.

Suýt chút nữa tôi đã tát cho cậu ấy một cái ròi.

Tại sao người nào cũng xuất hiện đột ngột thế chứ?

"Sao cậu lại nghe lén chúng tớ nói chuyện?"

"Thuận đường đi qua thôi."

"Giờ tớ sẽ gọi điện cho Triệu Dao, nói cậu đang ở đây." Tôi lấy điện thoại ra, giả vờ sắp gọi điện thoại.

Trần Thiệu nhanh nhẹn dùng tay che màn hình điện thoại của tôi.

"Đừng, sao lại nỡ đối xử với anh trai tốt như vậy?"

Thật lố mãng.

Tôi tròn tròn mắt nhìn cậu ấy. Cậu ấy lập tức nắm lấy mặt tôi, hần học nói: "Kiều Giai, ai dạy cậu tròn tròn mắt như này vậy? Sắp tròn lên đến trên trời rồi!!!"

Tôi bị đau, cố thoát khỏi tay cậu ấy.

"Sai rồi sai rồi, buông tay buông tay..."

Tôi xoa xoa gương mặt đau nhức của mình, ngược lên nhìn, phát hiện Trần Thiệu mở cửa bước xe lên xe một cách tự nhiên, sau đó nói: "Mau lên xe."

Đây không phải chiếc xe tôi gọi hả?

"Đừng trơ ra đấy làm gì? Học chung một trường, không thể về cùng nhau à?"

Tôi không có cách nào phản bác, chỉ đành ngồi vào xe.

Trong xe, điều hòa mở mát rượi.

Tôi liếc sang nhìn người bên cạnh và thấy cậu ấy đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi thấy hơi bối rối. Người này rõ ràng cũng không nghèo, hồi cấp hai đã có biệt danh là "Công Tử Trần", tặng quà sinh nhật cho tôi giá cả cũng không rẻ, sao cứ hờ ra là lại đến ăn chực, đi nhờ xe thế nhỉ?

Tôi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: Có phải là kinh tế trong nhà có vấn đề rồi không?

Lâu lắm rồi chưa về nhà, hình như tôi cũng không rõ lắm về tình hình trong nhà Trần Thiệu.

Tôi bắt đầu hơi thương xót nhìn Trần Thiệu.

Trần Thiệu khó hiểu nhìn vẻ mặt buồn thương của tôi.

Suy nghĩ này xua tan sự rung động của tôi khi được ở cùng người tôi thầm thích. Tôi đang nghĩ có nên thử hỏi mẹ mình, nghe ngóng một chút không.

Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

7

Trải qua tuần cuối cùng của học kỳ đáng buồn, cũng đã bước sang tháng Bảy.

Ngày về nhà, tôi muốn mang theo một ít đặc sản; những đặc sản này là để biếu họ hàng người thân.

Đúng rồi.

Quay về cùng Trần Thiệu là phần thưởng đổi được từ việc tôi giao bữa sáng cho cậu ấy trong vòng một tuần.

Tôi không khỏi khóc thầm trong lòng. Đây đều là thành quả lao động.

"Mau nhận lấy tiền tớ chuyển đi, nhìn tớ giống kiểu người không trả nổi một tuần tiền ăn sáng à?" Trần Thiệu gõ vào đầu tôi.

Tôi ôm đầu trong đau đớn, hậm hực lườm cậu ấy một cái.

"Quay về sẽ nhận!"

Cậu ấy hài lòng gật đầu.

Quãng đường về nhà hơn hai trăm cây số, Trần Thiệu đã mua hai vé tàu cao tốc.

Tôi thoải mái ngồi trên ghế. Ngủ một giấc là về đến nhà rồi!

Có cậu ấy canh chừng, lần này chắc chắn sẽ không ngồi quá trạm nữa.

Trần Thiệu giúp tôi chuyển hành lý, vừa ngồi xuống đã xem điện thoại.

Còn tôi thì đeo bịt mắt lên rồi bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Về đến nhà, bố mẹ tôi vui đến nỗi ôm chầm lấy tôi, chạy tới chạy lui chuyển đồ cho tôi. Tôi nói với họ rằng mình có mang về một ít đặc sản cho họ hàng.

Trần Thiệu thấy nhiệm vụ của cậu ấy hoàn thành rồi, quay người định về nhà.

"Ấy, Thiệu Thiệu, hôm nay mẹ cháu không ở nhà, hay là ở nhà đi ăn bữa cơm nhé?" Mẹ tôi lên tiếng giữ cậu ấy lại.

Trần Thiệu nhìn tôi rồi lại quay qua nhìn bố mẹ tôi, sau đó gật đầu.

Bố mẹ tôi ở trong bếp chạy tới chạy lui. Hai chúng tôi ở phòng khách nhàn rỗi nghịch điện thoại.

Không đến năm phút, cậu ấy đột nhiên bắt đầu chơi với khối Rubik mà tôi đã đặt trong phòng khách trước đó, đôi bàn tay dài thon dài thoăn thoắt xoay khối Rubik.

Tôi không kìm nổi, nhìn cậu ấy.

Cậu ấy đang nghiêm túc giải khối Rubik, như thể tách biệt với thế giới vậy.

Tôi thật sự rất thích nhìn lên dáng vẻ nghiêm túc của cậu ấy. Nghiêm túc làm bài tập, nghiêm túc chơi game, nghiêm túc đánh bóng... Tất cả những điều này chứng tỏ cậu ấy là một người rất xuất sắc, còn tôi đang thích một người tỏa sáng lấp lánh.

Tôi chăm chú nhìn đến thần thờ, không phát hiện cậu ấy giải xong rồi, trước sau không quá một phút.

"Sao vậy? Tớ đẹp trai không?"

"Đẹp... Không đúng, cậu sao lại thụt lùi rồi? Trước đây cậu có chậm thế này đâu?" Tôi bới bèo ra bọt.

Cậu ấy khẽ nhượng mày.

"Lâu rồi chưa chơi đấy, không thì cậu thử xem?"

Tôi từ chối. Tôi quên bằng công thức rồi, làm sao mà giải được.

"Ăn cơm xong có muốn đi Thành Tây xem chút không?" Cậu ấy đề nghị.

Thành Tây là nơi có trường cấp ba cũ của chúng tôi.

Chắc chắn là tôi sẽ đồng ý, nhưng tôi không thể đồng ý quá nhanh.

Bình tĩnh đi Kiều Giai.

Tôi giả vờ suy nghĩ vài phút, sau đó lên tiếng: "Tớ miễn cưỡng đồng ý vậy."

Cậu ấy mỉm cười, rồi đứng dậy đi vào bếp giúp đỡ.

Tôi đè nén trái tim đang đập loạn xạ, dồn hết sự chú ý vào điện thoại.

Giúp đỡ thì chắc khỏi đi. Không đến hai ngày nữa là tôi hết được làm bà hoàng rồi, vẫn là thoải mái hưởng thụ nốt hai ngày này vậy.

Lúc ăn cơm, bố tôi gấp thức ăn cho tôi, còn mẹ tôi gấp thức ăn cho Trần Thiệu. Chiếc bát nhỏ của hai chúng tôi không khác gì một ngọn núi nhỏ.

"Bố à, con ăn không hết đâu." Tôi chịu không nổi kháng nghị.

Tình yêu này quá nặng nề rồi.

"Ai da, lâu lắm rồi không gặp, con gái rượu gầy đi nhiều rồi này, ăn nhiều chút ha!" Bố tôi tiếp tục gấp thức ăn.

Mẹ tôi cũng không chịu kém cạnh: "Thiệt Thiệt cũng vậy, chỉ cao hơn chứ không có thịt gì hết."

Trần Thiệt không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe lời mẹ tôi, im lặng ngồi ăn.

Ăn xong, chúng tôi xuất phát đến Thành Tây. Bởi vì không liên lạc với giáo viên trước, chúng tôi chỉ có thể đứng ngoài cổng trường ngắm nghía.

Đi trên con đường quen thuộc, những hồi ức đã qua như ùa về trong tâm trí.

Tôi từng thấy Trần Thiệt thường lui tới một quầy hàng nhỏ, cũng dần dần trở thành khách quen của quầy hàng đó.

Tôi từng nhìn thấy Trần Thiệt vào tiệm sách mua truyện tranh nào đó, tôi đã lấy hết can đảm hỏi người bán hàng để mua nó.

Tôi từng rất nỗ lực để tìm hiểu về sở thích của Trần Thiệt, chỉ vì muốn lần sau khi nói chuyện với cậu ấy, có thể nhận được một câu: "Cậu cũng vậy à?"

Đây là niềm vui to lớn đối với tôi.

"Trần Thiệt, nói thật tớ chưa từng nghĩ sẽ thi đậu trường đại học này." Tôi bắt đầu chủ đề nói chuyện.

Trần Thiệt hình như cũng đang nhớ lại. Cậu ấy lặng thinh một lúc mới trả lời tôi.

Cậu ấy mỉm cười, kiêu ngạo nói: "Đó không phải thành quả tớ chỉ bài cho cậu à? Nói thật chứ có bao nhiêu người muốn hỏi tớ mà không được ấy."

Tôi đứng hình.

Còn không phải do cậu ta miệng lưỡi độc địa, nói là không thích mấy câu hỏi đơn giản như vậy sao?

Chỉ có tôi và một vài người khác thường chạy qua hỏi cậu ấy đề khó.

Tôi cũng không vạch trần cậu ấy, gạt đầu.

"Vâng, chân thành cảm ơn sự chỉ dẫn của thầy Trần."

Trần Thiệu không ngờ tôi sẽ khen cậu ấy, mang tai dần đỏ ửng lên.

"Nhưng mà, vẫn là do cậu thông minh, rất kiên trì, tích cực hơn một chút so với những người khác." Cậu ấy nói.

Tôi không ngờ cậu ấy lại biết. Tôi cứ nghĩ trước giờ cậu ấy chưa từng để tâm đến tôi.

Hơn hai năm ngày ngày đêm đêm, bao nhiêu người chỉ nhìn thấy sự tiến bộ của tôi, không hề biết tôi đã bỏ ra những gì. Ngoài bố mẹ và bạn thân ra, tôi thật sự không ngờ người cũng đang cố gắng như Trần Thiệu lại phát hiện ra tôi cũng đang nỗ lực.

Khoé mắt tôi bắt đầu đỏ lên.

"Trần Thiệu cảm ơn cậu, thật sự rất cảm ơn cậu."

Nếu như không phải nhờ lòng tin của cậu, tớ trước giờ chưa từng nghĩ bản thân có thể gắng sức học tập như vậy.

Trước giờ tớ chưa từng nghĩ bản thân sẽ đậu vào một trường đại học tốt như vậy, kề vai sát cánh bên cậu.

Tớ rất may mắn được thích cậu.

Tớ có thể khen ngợi cậu không ngót trong tiểu thuyết. Cậu có rất nhiều phẩm chất tốt, xứng đáng để tớ học tập và tôn sùng.

Nhìn thấy độc giả khen ngợi con người Trần Thiệu, tôi sẽ vui rất lâu, rất lâu, bởi vì cậu ấy xứng đáng và tôi cũng xứng đáng.

8

Đang dạo chơi trên đường phố thì gặp một người...

Lư Vân Minh vòng tay ôm cổ Trần Thiệu một cách thân thiết, mỉm cười nói: "Không ngờ các cậu lại đến Thành Tây chơi đấy. Hay là về mặt đến nhà tớ ăn bữa cơm nhé?"

Trần Thiệu rõ ràng có hơi khó chịu, nhưng nắm đấm không nở đánh gương mặt tươi cười. Cậu ấy nhìn tôi, rõ ràng là muốn tôi quyết định.

Tôi nhìn Trần Thiệu rồi lại nhìn Lư Vân Minh: "Vậy có phiền toái không?"

"Không đâu, mẹ tớ đã mua rất nhiều thức ăn để mừng tớ về nhà. Nếu mà mấy cậu không đến giúp đỡ thì tớ thật sự ăn không hết." Lư Vân Minh nhìn chăm chăm tôi, điệu dáng đến khó tin.

Và tôi chắc chắn không thể từ chối được rồi. Tôi gật đầu dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Thiệu.

"Làm phiền cậu vậy."

Cuối cùng, tôi gọi điện thoại cho mẹ, nói bạn học cấp ba ở Thành Tây mời ăn bữa cơm, khó từ chối được.

Mẹ tôi bảo chúng tôi chú ý an toàn, chơi vui vẻ.

Trên đường đến nhà bạn học Lư, Lư Vân Minh chủ động bắt chuyện, còn người thích nhiều chuyện như Trần Thiệu giờ lại câm

như hến. Vì phép lịch sự, tôi đành tiếp chuyện với Lư Vân Minh, hai người nói chuyện cũng khá hợp.

Sau khi ăn cơm ở nhà bạn học Lư xong, chúng tôi chuẩn bị ra về. Lư Vân Minh gọi tôi ra ban công một chút.

Tôi giả vờ bình tĩnh nói: "Có chuyện gì vậy?"

Cậu ấy đưa cho tôi một lá thư.

Lư Vân Minh gãi đầu, ấp úng một hồi lâu mới lên tiếng: "Đây là thư tình tớ viết cho cậu hồi năm lớp mười. Đương nhiên cậu cũng không cần phải cảm thấy khó xử đâu. Giờ tớ đưa nó cho cậu không phải vì muốn tỏ tình với cậu, mà là muốn cho mối tình đơn phương ba năm qua của tớ một lời giải thích mà thôi."

Tôi sửng sốt.

"Tớ biết là cậu không quen tớ, bởi vì tớ chỉ lặng lẽ thích cậu."

"Lúc bắt đầu thích cậu là thích sự tự nhiên của cậu, sau này thích cậu là thích sự chăm chỉ và nỗ lực của cậu. Tớ là một đứa hèn nhát, ba năm rồi vẫn không dám nói ra. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, trải qua một số chuyện, tớ cũng thoải mái hơn rất nhiều."

"Kiều Giai, tớ thích cậu."

"Cuối cùng, tớ chúc cậu hạnh phúc, đừng giống như tớ, làm một người hèn nhát. Hãy dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình."

Nói đến cuối cùng, Lư Vân Minh đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

Tôi chưa kịp phản ứng lại, cậu ấy đã buông ra rồi.

Tôi không biết nên nói gì, chỉ có thể gật gật đầu, trả lời lại một câu: "Cũng chúc cậu hạnh phúc."

Quay người, tôi liền nhìn thấy gương mặt u ám của Trần Thiệu ở trước cửa.

Sau hôm từ nhà bạn học Lư về, Trần Thiệu không biết tại sao lại phát điên nữa. Nhắn tin không trả lời, đến tìm cậu ấy rủ đi chơi thì bảo ngủ rồi. Tôi không hiểu.

Gây rối đến nỗi tôi cũng hơi bực mình, nhưng may thay tôi vẫn có thể ở nhà viết tiểu thuyết.

Không biết từ lúc nào tiểu thuyết đã viết được hai trăm nghìn chữ rồi. Tôi đã hứa với độc giả đủ một trăm nghìn chữ thì tỏ tình, vậy mà lại lè mề chưa thực hiện.

"Tác giả đã tỏ tình chưa vậy ạ?"

"Một câu hỏi mỗi ngày: Tác giả có định tỏ tình không thế ạ?"

Tôi đóng máy tính lại rồi thở dài.

Đã náo loạn thế này rồi, làm sao tỏ tình đây chứ?

Kỳ nghỉ trôi qua được một nửa, Lư Vân Minh đăng ảnh trong vòng bạn bè.

Nội dung là: "Tạm biệt quá khứ, chào tương lai." Kèm theo đó là bức ảnh cậu ấy nắm tay một cô gái.

Tôi nghĩ một lúc, quyết định vẫn không nên nói gì cả.

Bởi vì rất lâu rồi không gặp Trần Thiệu, tôi chỉ đành viết mâu thuẫn của chúng tôi vào tiểu thuyết.

Lúc tôi đang chăm chú đánh chữ, Trần Thiệu đột nhiên xuất hiện phía sau tôi.

Tôi vô thức quay người và che cuốn sổ lại.

Trần Thiệu chống hai tay lên bàn, khóa chặt tôi trong vòng tay của cậu ấy, rồi đặt tai nghe của tôi xuống bằng một tay.

Giọng nói trong trẻo quen thuộc: "Lúc nào cậu mới tỏ tình?"

Não tôi một mảng trắng xóa.

Câu đầu tiên khi phản ứng lại chính là: "Tại sao cậu không gõ cửa?"

Trần Thiệu bắt lực mỉm cười.

"Tớ đã gõ mấy lần rồi. Tớ còn nghĩ cậu xảy ra chuyện, khi vào thì thấy cậu vừa nghe nhạc vừa đánh chữ."

Tôi bực bội vỗ trán, sau đó bắt đầu giả vờ hồ đồ: "Đây là chuyện tình của Đồng Đồng."

Trần Thiệu bắt đầu dựa gần tôi, tôi không dám cử động.

Hơi thở ấm nóng phả vào mặt tôi, cậu ấy khẽ cười: "Nhóc lừa đảo, mặt cậu đỏ rồi."

Tôi lấy tay che mặt và chỉ dám nhìn cậu ấy chằm chằm mà không nói.

Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi.

Cuối cùng tôi chịu không nổi nữa, giãy giụa thoát khỏi vòng tay cậu ấy.

"Dạo này cậu làm loạn gì thế?" Tôi chất vấn.

Cậu ấy nhún vai và cúi đầu, trông giống như một chú cún tủi thân.

"Cậu bị Lư Vân Minh ôm rồi."

?

Tôi á khẩu không nói nên lời.

"Vậy nên... cậu cũng thích tớ hả?" Tôi hơi bất ngờ.

Cậu ấy nhướn mày.

"Vậy là cậu ghen rồi hả?"

Cậu ấy không phản bác, chỉ nói: "Không phải cậu muốn tỏ tình hả?"

"Đúng... Không đúng, sao cậu lại biết tớ thích cậu?" Tôi phản ứng lại.

"Bí mật." Cậu ấy hé môi.

Cậu ấy nhớ rõ từng chi tiết khi thăm mếu tôi những năm qua, rồi trách tôi quá ngu ngốc không nhìn ra được tình cảm đặc biệt mà cậu ấy dành cho tôi.

Cuối cùng, cậu ấy thay đổi sự kiêu ngạo trước đây, dịu dàng hỏi tôi:

"Có thể ở bên tớ không??"

Hoa hồng không cần thiết phải vươn cao, hoàng tử bé sẽ cúi xuống vì nàng.

Tôi không cần phải chủ động, cậu ấy sẽ luôn dõi theo.

Tôi nhìn vào mắt cậu ấy, chúng vẫn lấp lánh giống như khoảnh khắc nhiều năm trước kia.

Tôi gật gật đầu, vẽ ra một cái kết viên mãn cho những năm tháng yêu thầm của mình.

Sau khi ở bên Trần Thiệu, tôi mới biết lúc học đại học, Triệu Dao không phải lúc nào cũng bám riết cậu ấy. Hồi năm nhất, cô ta qua lại

với một bạn nam nhưng lại ngoại tình tư tưởng, sau đó thì bị đá, bị đăng lên trang confession của trường, xem như mất hết mặt mũi.

Sau đó, cô ta nhớ đến Trần Thiệu nên mặt dày chạy đến nói rằng mình đã thích cậu ấy từ lâu.

"Đương nhiên tớ sẽ không thích cô ta rồi, thái độ cô ta đối với cậu tệ như vậy." Trần Thiệu vừa ôm tôi vào lòng vừa chơi game.

Trái tim tôi lỡ một nhịp.

"Cậu biết mâu thuẫn giữa tớ và cô ta hả?"

"Vậy chứ lúc cậu buồn, ai đã mang kẹo hoa quả và socola cho cậu hả?"

Hóa ra lúc tôi buồn bã nhất, người an ủi tôi là cậu ấy.

Nói tóm lại Triệu Dao chưa từng có phương thức liên lạc của Trần Thiệu và Trần Thiệu cũng thẳng thắn nói rằng cậu ấy biết những chuyện cô ta đã làm. Vậy nên Triệu Dao không còn đến làm phiền cậu ấy nữa, chắc có lẽ cũng biết tôi và Trần Thiệu đã ở bên nhau rồi.

Tôi và Trần Thiệu công khai mối quan hệ trong vòng bạn bè. Bạn thân tôi là người kích động nhất, còn gửi một tin nhắn WeChat yêu cầu chúng tôi mời cô ấy đi ăn tối.

Ồ, đúng rồi, Lư Vân Minh cũng thả like nữa.

Một số bạn bè và bạn học rất bất ngờ, đều chúc phúc cho chúng tôi.

Mà theo yêu cầu của Trần Thiệu, quyển tiểu thuyết của tôi cuối cùng cũng có một cái kết viên mãn.

Lần đầu tiên Trần Thiệu nhìn thấy Kiều Giai là trong khu vườn ở công viên.

Thân hình nhỏ nhắn của cô ẩn mình trong những bông hoa và đám cỏ cao lớn.

Cô đang đào hố. Nằm bên cạnh cô là con chim đã chết.

Trần Thiệu dựa vào cửa xe đò bố, vẻ mặt chán nản nhìn cô dùng tay không đào hố, mặt lấm lem bùn đất.

Cuối cùng cũng đợi được đến khi cô hoàn thành. Cô nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Lần đầu tiên Trần Thiệu phát hiện bản thân có thể nhìn thấu vẻ ngoài sau lớp bùn đất. Đó là một cô gái với nội tâm tốt đẹp.

Hơn nữa, bùn đất hoàn toàn không thể che giấu vẻ đẹp của Kiều Giai.

Sau này, Trần Thiệu mới biết cô là con gái của cặp vợ chồng ở đối diện nhà mình.

Để thu hút sự chú ý của cô, mỗi ngày cậu đều trông xem lúc nào thì Kiều Giai đi ngang qua.

Khoảng thời gian rảnh rỗi giữa mùa hè, một cậu bé luôn nhìn về phía đối diện.

Cuối cùng, vào một ngày cuối tuần, cậu đứng trên ban công, nhìn thấy Kiều Giai đi ngang qua.

Trần Thiệu nhanh chóng vịn vôi nước, tạo ra một cơn mưa vì cô.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, số phận đã sắp đặt họ sẽ quấn quít nhau cả đời.